

25. Jozef en Epafroditus

‘Leeft mijn vader nog?’ Naar hem, zijn oude vader, gingen Jozefs gedachten als eerste uit. Hoe kon het ook anders! Hoe innig was de band tussen die twee geweest. Hoe zeer had Jakob zijn liefde voor deze zoon bij Rachel laten blijken. En met hoeveel liefde had Jozef in de nabijheid van zijn vader geleefd. Zeventien jaren lang.

Leeft hij nog? In deze uitroep lezen we iets van het innerlijke leven van Jozef. Er moet in al die lange jaren in slavernij en in de gevangenis een voortdurende pijn in zijn hart geweest zijn. Niet zo zeer om zijn eigen ellende. Maar meer om zijn vader! Zou zijn vader het verlies van zijn geliefde zoon wel overleven? Hij had al zo veel mee moeten maken. Hoeveel verdriet had hij geleden toen Rachel zijn vrouw, Jozefs moeder, was gestorven. En nu dit. Zou hij zijn vader ooit in levende lijve terug zien?

In een van de brieven van Paulus vinden we ook het voorbeeld van een man die ondanks zijn eigen tegenspoed in de eerste plaats dacht aan de anderen die hij had achter gelaten. Zijn naam is niet zo bekend. Maar wat een voorbeeld heeft hij ons nagelaten. Epafroditus is zijn naam. Die naam mag je best onthouden. Zijn levensgeschiedenis kennen we niet. En van zijn bekering lezen we ook niets. Maar de vrucht daarvan zien we des te meer. In hem zie je iets van die ware Christelijke geest, die niet zichzelf, maar de ander zoekt.

Hij was ver bij zijn geliefden vandaan ziek geworden. Letterlijk doodziek. ‘En hij is ook krank geweest tot nabij de dood’ (Fil. 2:27). Maar zijn eigen ziekte bleek niet zijn grootste zorg. Lees eens heel aandachtig dat voorgaande vers. ‘Dewijl hij zeer begerig was naar u allen, en zeer beangst was, omdat gij gehoord had, dat hij krank was.’ (v. 26). Toen Epafroditus ziek werd, ernstig ziek, werd er een boodschapper naar Filippi gezonden. Hij moest het gaan vertellen. Waarschijnlijk zou Epafroditus gaan sterven. Hij had niet lang meer te leven. En Epafroditus voelde als het ware de pijn die zijn geliefde broeders en zusters in de Heere zouden voelen bij die schokkende boodschap. Het maakte hem bezorgd, ‘zeer beangst’. Die angst was niet voor zijn eigen naderende dood, maar voor hen aan wie hij zich zo verbonden wist.

Door een Godswonder werd hij beter. En weer dacht hij in de eerste plaats aan zijn geliefden in Filippi. Zij moesten het weten. Zodat hun verdriet en hun zorgen over zouden gaan in blijdschap.

Zoiets zien we nu ook in Jozef. Vanaf het moment dat hij werd weggevoerd naar Egypte gingen zijn gedachten gedurig uit naar zijn vader. Dat verhoogde zijn smart en zijn lijden. Zou hij deze klap wel overleven? Zou de boodschap die zijn broers hem brachten niet te veel voor hem worden? Voortdurend was die zorg bij hem. En daarom riep hij het uit na drieëntwintig jaren onzekerheid: 'Leeft mijn vader nog?'

Nadat de broers van de eerste schrik zijn bekomen maakte Jozef hen de boodschap bekend die zij hun vader moesten brengen: 'Haast u en trekt op tot mijn vader, en zegt tot hem: Alzo zegt uw zoon Jozef: God heeft mij tot een heer over gans Egypteland gesteld; kom af tot mij, en vertoef niet. En gij zult in het land Gosen wonen, en nabij mij wezen, gij en uw zonen, en de zonen uwer zonen, en uw schapen, en uw runderen, en al wat gij hebt. En ik zal u aldaar onderhouden; want er zullen nog vijf jaren des hongers zijn, opdat gij niet verarmt, gij en uw huis, en alles wat gij hebt! En ziet, uw ogen zien het, en de ogen van mijn broeder Benjamin, dat mijn mond tot u spreekt. En boodschapt mijn vader al mijn heerlijkheid in Egypte, en alles wat gij gezien hebt; en haast u, en brengt mijn vader herwaarts af.' (Gen 45:9-12).

Wat een eer voor de broers! Jozef nam hen volledig in vertrouwen. En zij mochten de boodschappers zijn van deze geweldige tijding aan Jakob, hun vader. Eens waren zij de bedrieglijke boodschappers van zijn dood. Nu mochten zij de getrouwe gezanten van Jozef zijn en getuigen van zijn heerlijkheid. Toen kwamen zij met niets anders dan de met bloed besmeurde mantel van Jozef. Nu mochten zij al de rijkdommen van Egypte meenemen om hun woorden kracht bij te zetten en hun vader te bewegen tot het geloof dat Jozef leeft!

Dat is genade! Wondere genade. Zij gaat voorbij aan al de misdaden van het verleden en brengt de mens op de plaats van de hoogste roeping. Je vindt er vele voorbeelden van in Gods Woord. Twee hele bekende zijn Petrus en Paulus.

Petrus verloochende zijn Meester. Stellig had hij beweerd dat hij wel met de Heere zou willen sterven (Mat. 26:35; Luk. 22:33; Joh. 13:37). Maar hoe anders verliep het. Zo spoedig als hij herkend werd in de rechtszaal wilde hij niets van Christus weten. En hij ontkende niet zomaar dat hij de Heere Jezus kende. Nee: 'Toen begon hij zich te vervloeken en te zweren: Ik ken de mens niet.' (Mat. 26:74). Hij verloochende zijn Heere met woorden die ik hier niet op zou durven te schrijven. Onvergeeflijk, zouden wij zeggen. En nadat de haan gekraaid had ging hij weg onder een bijna niet te dragen last van droefheid en kwelling over een zo grote zonde. Erger nog dan de dood van zijn Heere werd zijn eigen ellendige daad. Maar ondanks dat had Christus een taak voor hem. Tot drie maal toe gebod Hij Petrus: Weid Mijn lammeren, [...], hoed Mijn schapen, [...], weid Mijn schapen.' (Joh. 21:15-17). Paulus was zeker niet beter. Vol ijver vervolgde hij allen die in de Heere Jezus geloofden. 'En Saulus, blazende nog dreiging en moord tegen de discipelen des Heeren [...]' (Hand. 9:1). Hij vervolgde daarmee niet alleen de discipelen van de Heere, maar ook de Heere Zelf! 'Saul, Saul! Wat vervolgt gij Mij? [...] Ik ben Jezus, Die gij vervolgt.' (Hand. 9:4, 5). Het was juist deze Saul, die de hoge roeping krijgt van apostel der heidenen. Ananias kon het maar nauwelijks geloven. (v. 13). En de discipelen in Jeruzalem waren bang voor hem, zodat zij hem eerst niet in hun midden toelieten. (v. 26). Zou er uit deze man iets goeds voortkomen?

Ja; dat is nu dat wonderlijke werk van Gods genade in de Heere Jezus Christus. En leer hieruit deze belangrijke les: je kunt niet te slecht zijn om door God behouden te worden en een taak te krijgen in Zijn dienst. Al ben je in je hart niet beter dan de broeders van Jozef, dan een Saul of dan een Petrus, er is hoop, als je die tenminste niet zoekt in jezelf of in de dingen van deze wereld, maar bij de God en Vader van onze Heere Jezus Christus alleen. Dan zal je leren wat genade vermag. Harde harten als die van Jozefs broers worden verbroken en versmolten totdat ook in hun leven iets van die geest te zien is die zo schitterend blonk in Epafroditus.

Je kunt wel te vroom zijn. Te netjes. Zo vol van eigengerechtigheid dat je leven waardeloos wordt voor God. Vind je dat te hard klinken? Maar is het dan niet zo? Barst jouw hart dan niet van hoogmoed? En probeer je die niet te bedekken met een dun laagje vernis van goede werken? Stop daar maar mee. Genade, ware genade; gerechtigheid, ware gerechtigheid wordt er slechts

gevonden aan de voeten van Jozef! En dan weet je zo langzamerhand wel Wie ik daarmee bedoel.

Het kruis. Het kruis van Golgotha! Daar zien we Gods gerechtigheid. En straks de troon, die schitterende troon. Wonderlijker, veel wonderlijker zal de uitkomst van je leven zijn dan dat van de broers van Jozef en zelfs dan dat van Jozef zelf. In hen hebben we het type, het beeld. De werkelijkheid zal veel groter zijn en met geen pen te beschrijven. Zoek die rust, die vrede, dat leven. 'Geloof alleenlijk.' (Luk. 8:50).